

kaas õlet maitses ka lodu õige hea. Et selle juures naesega ühest ja teisest, mis lapsel külge punitus, pidi räägitud saama, see ei võinud teisiti osa, aga sahju ei teinud see suidagi, seest naene ei olnud enam nii nukker ja sõnata nagu enne, waid oli sahle ja andis häid sõnu.

See ei olnud nüüd muidugi õhtust homikuni tulnud, waid õige pitkamesti ja tähele panemata; aga kui noorem Reinhold Grobe oma neljat sündimise-päeva pidas — seda päeva, kus teda kolme aasta eest läwe peast leitud oli, ja laps ja tema kasvu-wanemad selle noakse hobuse ümber seisivad, mida wanegi Reinhold Grobe ise poissileksel teinud oli, siis oli raekte selles mehes, kes waewaga oma liigutust peitis, inimeste vihjakat sadulseppa, ja selles heameelises naeseks, kes põllega pisoraid silmist pühkis, endist osavõtmata, sõnaihnust naest õra tunda. Ja nüüd foguni, kui mees oma Pühapüäwa-kuve ja naene oma uhluse-tiideid selga pannud ollivad, oma pidulast välja jalutama viima! Oli nad need siis needksamad inimesed?

Need pidivad nemad kuss olema; seest just, kui nemad välja astuda tahtsivad, loputati usse vasta ja üks lohtu-teener astus sisse, sadulsepp Grobe't wõõrmündri-asjus ruttu lohtusse kutsuma; meister pidada lohe tulema ja poissileks lausa võtma. Siis

oli lässjalg õra läinud ja weiset perekonda tarre-tannud lohluvises maha jätnud.

„Mis seal piaks tulnud olema?“ lausus wii-maks sadulsepp. „Reinholdt'i pian mina lausa võtma? On ebs wahesi laewatamise asjus? Wahest ei ole lõik fordas? Kohtu-inimeestel on ista nii palju kirjutada ja uurida!“

„Oh Jumal, Reinhold!“ hüüdis naene, „mina lardan, et midagi pahemat on!“

„Mis pahemat? Mis seal siis olla võib?“

„Mina tahsin ütelda, Reinhold! Mina nägin und. Mina seisjin afnal ja waatasin välja, seal tuleb üls töld sõites ja üls förgest seisusest naestetrahwas astub välja, tuleb meie majasse ja ütles: Mina olen selle poissile ema . . .“

Seal pidi mees naerma.

„See oli eht viimaks foguni üls Prinzess! Pia aga oma unenägu oma enesele, seesugusii asju ei juhtu meie pääwil enam, ja see, kes meie poissileks läwe peale pani, see ei tulge enam tagasi, selle peale võid julge olla!“

Tema oli aga ometigi tulnud. Kohtus sai kuulutatud: Poissileks ema oli tulnud, oli omad tunnistused ette pannud ja last tagasi pärinud. Kas meister Grobe sellega rahul olla?

„Ei iialgi mitte!“ farjus sadulsepp, töösi hirmu lohtu eest unustates. „Ei iialgi mitte,